

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 275/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. septembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Juraja Duračinského, L., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 273/00 a jeho rozsudkom z 15. decembra 2000, za účasti Krajského súdu v Košiciach, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Juraja Duračinského o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2004 doručená sťažnosť Juraja Duračinského, L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Co 273/00 a jeho rozsudkom z 15. decembra 2000.

Sťažovateľ uviedol, že Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 5 C 11/00 z 25. mája 2000 vo veci žaloby vlastníka bytu, o nájme ktorého mal uzatvorenú nájomnú zmluvu, privolil k výpovedi z nájmu tohto bytu. Krajský súd na základe odvolania sťažovateľa napadnutý prvostupňový rozsudok potvrdil rozsudkom sp. zn. 17 Co 273/00 z 15. decembra 2000. Sťažovateľ namieta, že krajský súd rozhodol v jeho neprítomnosti (v čase rozhodovania bol vo výkone trestu). S označeným postupom a rozhodnutím krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a poukazuje na to, že krajský súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a nezohľadnil to, že on mal dobrý úmysel uhrádzať nájomné, ale keďže bol dlhodobejšie nezamestnaný (poberal iba dávku sociálnej pomoci) a neskôr bol vo výkone trestu, nevie, ako mal plniť povinnosti nájomcu.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že označeným postupom a rozsudkom všeobecného súdu bolo porušené jeho základné právo, aby sa jeho vec prerokovala v jeho prítomnosti.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

Podľa zistenia ústavného súdu nadobudol rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 C 11/00 z 25. mája 2000 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 273/00 z 15. decembra 2000 právoplatnosť 7. februára 2001. Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 2. septembra 2004, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Vzhľadom na to, že nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti ako prekážku brániacu prerokovaniu veci pred ústavným súdom nemožno odstrániť, nepovažoval ústavný súd za dôvodné vyzývať sťažovateľa na odstránenie ďalších nedostatkov jeho návrhu, ktorý neobsahoval náležitosti požadované ustanoveniami § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. septembra 2004